

Probíhal 16. den hárání a tohle ráno byla Tali miloušská a něžnoušská. Takový pořád u ní trochu neobvyklý. A navíc - ležela na pelíšku a MÁCHALA OCÁSKEM!

Víte, já jsem zvyklá, že když pes leží na pelíšku a vy k němu jdete, nebo ho i jen oslovíte, tak ten ocásek se rozbuší. A pesan tak mlátí tím ocáskem, že v podstatě ten pelíšek vybouchává jak plácačkou ☐ . A Tali přišla s tím, že ocáskem nemluvila vůbec. Pak se postupně rozhovořil, v některých situacích přímo rozdirigoval. Ale tohle prostě nedělá, ani po tak dlouhý době. Zpravidla leží a kouká, vidíte že má radost, to ano, ale ocásek se nehne. Jen vzácně ho lehounce rozpohybuje. A tohle ráno s ním mydlila jako divá, když jsem za ní přišla do kůchně, kde zrovna bivakovala.

Takže jsme se hnedle mocinky moc pomudlaly. Pupík jsem jí hladila, šimrala ji na stehýnkách, drbala ji na hrudníčku a taky rukou předstírala něžný útoky, aby si mě mohla drapsnout a zakousnout. A pak zase ten pupík vyhladit do hladka, stehýnka pošimrat.... užily jsme si to děsně (no a pak chodte do práce včas :-), ještě že máme tu klouzavku klouzavou už). Páč pochopitelně že i s Rumíčkem jsem si dala repete. Ten si brumlal slastí, protahoval se a funěl mi do ucha, když jsem k němu přitiskla hlavu. Tolik psí lásky po ránu, to si ani nezasloužim, řekla bych ☐ .

No a jak hezky něžně začala Tali to ráno, tak ve stejným duchu, byla pak procházka. V duchu tom, že jsme byly spolu a naladěný na stejnou vlnu. Jen v jednom jsme se rozcházely teda. Trvala jsem si na tom, že rozhodně nemůžeme tentokrát vystavovat a sledovat každého holuba v okolí, kterýho potkáme (a že jich tam je). Že stačil ten jeden , ten první. Kdy to vypadalo, jak když ho doprovázíme na tramvaj do práce. Neb to byl holub nebojsa a pochodoval s námi v nějakým podivným souznění směr zastávka na tramvaj. (Možná ho odmítla nějaká holubice o kterou usiloval a jemu bylo smutno na duši a potřeboval společnost ☐) . Vypadal v podstatě jak nějaký pán co míří do práce , jen aktovka mu chyběla. Tak jemu jsme věnovali značnou část času a také ho značnou část jeho pěší cesty doprovázely. Pak tu ovšem byli další dva a támdle opodál navíc holub hřivnáč....."Práce až nad hlavu!" prej, tvrdila Taliprtka. "Jenže! To by ses pro samého holuba, milá Talinko, nevyvenčila, víš?" pravila jsem zase já jí, a s lítostí v duši jí to musela zatípnout. S tím, že jsem to využila jednak k procvičení změny směru, kdy jsem jí to nezakázala, ale směřovala ji na druhou stranu a až poté přivolala. Hezky jí to šlo šikulce. Pak se konečně začmouchala a

rozhodla se konat. Sebrala jsem výsledek jejího snažení a vydaly jsme se loukou k odpadáku. Čučela mi vesele do gezichtu, ešivá budeme zasejč něco dělat. To se nemůže nechat ladem, to je samo s sebou. Takže jsem odložila pytlík s bobkem bokem a stříhly jsme si polohu u nohy, jedno přivolání a posléze jsem zkusila, ešivá mi na veřejnosti předvede scíplýho pejska. Hluboce se zamyslela, jak to má vypadat asi, pak hópala jak koník a vyrazila vpřed. S myšlénkou, že cíplej pejsek je pravděpodobně o tom, že mi má něco donést. A co bylo první po ruce????????????????????? Ano, pytlík s houhem opodál □ □ “Neee, ty vole Tali neeeeeeeeeeeeeee, tohle neeeeeeeeeeeeeee!” neslo se sídlákem □ □ . Naštěstí poslechla. Pako jedno. To ovšem měla zase radost z toho, že poslechla a tancovala a dupala nadšením kolem pytlíku a já rostla, že do toho hamtne a já budu mít o zábavu postaráno. Kupodivu se v tý svý splešlosti radostný netrefila □ . Otřela jsem si vorosený čelo, popadla milej pytlík a šla ho mrsknout do koše. A dumala jsem, jak to bude vypadat, až po ukončení hárání tohle pometlo vyrazí za barák bez vodítka. To se budu koupat ve vlastním potu □ .

Doma jsem je prohodila, Tali dostala kongu a my si vyšli s Rumíčkem. Pravděpodobně si stihli při výměně předat nějaký info o tom, že Tali nestačila doprovodit všechny ty holuby na louce do práce, a bylo by záhodno to dotáhnout do konce. Takže když jsme vyšli ven a pod podestou jeden stál, pokračoval Rumíček plynule tam, kde Tali přestala. □ Jen s tím rozdílem, že tohodle holuba jsme doprovázeli nejspíš na nákup. Mířil totiž k sámošce □ . U rybníčku nás opustil a my si tam chvíli hráli s balonkem a přeskakovali potůček. Kousek od mostku jsme narazili na dalšího holoubka. Seděl za plotem stavby a nevypadal úplně čile. A Rumíček se od něj odmítal hnout. Protože on je ta sestřička zdravotní. Hodně, hodně nerada jsem ho odtamtud táhla. Protože odvelet se nedal. Tohle je jeden z mála momentů, kdy ta poslušnost jde krapítek stranou. On opravdu chce tomu zvířeti v nouzi tak moc pomoci, že se prostě od tama neodlepí, dokud něco nepodnikneme. Jenže teď to prostě nebylo v mých silách. Na stavbě nikdo nebyl a holub za plotem. (Pokud tam bude odpoledne, budu konat, nevypadal úplně na umření, rozevřel proti nám křídla a vyhrožoval, ale nezvedl se, mohl být třeba jen otřesený, uvidíme) .

Na druhém břehu potůčku další hřivnáč, který poté vyletěl na vrbu a Rumouš ho pod ní vystavoval s hlavou zalomenou vzhůru jak když vzhlíží k nebesům :D. Ty jo, byli jsme ten den už jako spolek holubářů, páč holub kam se podíváš a u všech jsme museli nutně být, ať s Tali, nebo s Rumíčkem □ .

Nahoře na louce jsme si čtli párkrát s balonkem a on pak utíkal zpátky za tím nebožákem a mně se mu špatně vysvětlovalo, že holubovi teď nemůžeme pomoci, protože se tam nedostaneme. A bylo mi to líto. Stejně jako Rumíčkově, kterej byl hotovej pytlíček neštěstí. Nááštěstí, našťestí ho rozveselilo (a mě ostatně taky) setkání s Edíkem. Ten je zpravidla ve svých sympatiích spíš zdrženlivej, ale tentokrát se sám od sebe k Rumíčkově hrnul. No bodejť by ne, že jo. Když on voní háravkou! Eda nakonec úplně zblbnul ☐ A Rumíček ostatně taky, protože jak miluje jeho paničku a Edík si jí teď nehlídal, musel jí neustále vyznávat lásku, aby toho využil. To se ovšem poté snažil i Eda Rumíčkově ☐ ☐ ☐ Což teda náš zrzavec, těžký to heteráč, neopětoval. Ba naopak se mírně (protože je to přeci TEN Eda) ohradil, ať to laskavě nepřehání. A pak si odběhnul napsat nějaký vzkaz o kousek dál. Využila jsem toho a oběhla hřiště na druhou stranu. Jak to zrzínek zblejsknul řít se za mnou. A! Rozpohyboval tímto milýho Edu, kterej se dal do jeho stíhání ☐ . Myslím, že ještě nikdy nikdo neviděl Edíka takhle makat. Jenže, že jo...když von náš nebohej Eda měl vidinu, že mu prchá v dál nějaká ta potenciální nevěsta ☐ ☐ ☐ Rumíček mě dopadnul, já vyhodila piškůta do vzduchu a Eda dopadnul Rumíčka ☐ . Ještě stále mu to nedocházelo. Ani poté, co si ho očichal znovu a důkladně. Což Rumíček trpělivě vydržel. Následné Edovo konání již nevydržel a opět mu sdělil, aby se laskavě krotil ☐ ☐ Řekla jsem si, že když už se Edánek takhle rozběhal, co ho ještě trochu z legrace neprovětrat a zavelela jsem Rumíčkově, ať hřiště oběhne. Ten vyrazil a zblblej Eda vystřelil za ním. Vůbec, ale vůbec jsme se mu s jeho paničkou nesmály ☐ No když musíš, tak musíš, asi ☐ ☐ . Obávám se, že kdybych tam ještě párkrát nechala Rumíčka takhle proběhnout, tak se večer milej Edánek nehne. Jednak je tam značnej velikostní rozdíl, takže Eda nemá šanci Rumíčka dostihnout a tak se snaží bejt ještě rychlejší než rychlej, a druhak Eda spíš tak jako hlavně chodí, nebo popobíhá, rozhodně netryská a teď fakt makal jak šílenej, jen aby ho dostinul ☐ .

Leč stejně už nebylo času nazbyt, páč holahola-práce volá (a mě nikdo do ní ani nedoprovodí, jako my toho holuba ☐). Takže jsme se rozloučili a my s Rumajzlíkem ,vesele poskakujícím vedle mě, zamířili domů.

P.S.: odpolko jsme hnedle s Rumíčkem zamířili k plotu stavby, pátrat, ešivá tam najdeme toho holoubka a už tam nebyl. Nikde široko daleko, páč jinak by mi to Rumíček řekl. Takže snad konec dobrý.